

Dooie boel

ALAN BENNETT

Dooie boel

Vertaald door
Wiebe Buddingh'

De Harmonie – Amsterdam

‘HHallo? Hill Topp House? Spreek ik met mevrouw McBryde?’

‘Nee.’

‘Met wie spreek ik dan wel?’

‘Met niemand. Met Audrey. Ik woon hier.’

‘Is mevrouw McBryde ook in de buurt?’

‘Nee. Er is niemand. Ik liep toevallig langs en de deur stond open.’

‘Misschien kunt u dan beter ophangen. Kan ik later terugbellen of een boodschap achterlaten?’

‘We mogen eigenlijk de telefoon niet opnemen, maar ik dacht dat het misschien voor mij was.’

‘Nee.’

‘Ik kan wel een boodschap doorgeven, hoor. Daar was ik altijd al goed in. Vroeger deed ik dat ook, voor meneer Firbank. Van Ellis en Firbank, dat advoca-

tenkantoor aan Drummond Street. Meneer Ellis is dood, maar meneer Firbank had toch altijd al de leiding. Wilde u hem spreken?’

‘Nee, ik wil gewoon wat informatie. Bedankt. Ik bel later wel terug.’

Ze hing op.

‘Hallo? Hallo?’

Voor Audrey zelf ook ophing, staarde ze even naar de hoorn, iets wat je mensen soms in films ziet doen maar zelden in het echt.

Meneer Woodruff stond in de deuropening.

‘Je mag niet in het kantoor komen. Dat weet je best.’

‘Ik dacht dat het misschien een noodgeval was.’

‘Wat was het dan wel?’

‘Een vrouw. Aan niemand vertellen, hoor. Niemand heeft het gezien.’

‘Ik wel,’ zei meneer Woodruff.

Hill Top was een verzorgingstehuis van de ge-

meente en zo midden op de dag was er verder niemand aanwezig.

‘Kom mee naar boven,’ zei Woodruff.

‘Nee.’

‘Moet ik soms aan mevrouw McBryde zeggen dat je de telefoon hebt opgenomen? Kom mee naar boven.’

Ze volgde hem.

‘Ik heb hem al eerder gezien.’

‘Nou, dan hoeft je niet te schrikken.’

Hij ging achter de deur staan en maakte zijn broek open.

Audrey kneep haar ogen dicht.

‘Je moet wel kijken. Als je niet kijkt, telt het niet.’

‘Er komt iemand aan,’ zei Audrey. ‘Beloof je dat je het aan niemand vertelt?’

Maar Woodruff was al halverwege de gang, terwijl hij haastig zijn broek dichtknoopte.

‘Mevrouw McBryde? Mijn naam is Foss. Ik heb gisteren ook al gebeld.’

‘Had u een boodschap achtergelaten?’

‘Nou nee, niet echt. Ik had iemand aan de lijn, een zekere Audrey, geloof ik. Kan dat? Ze was heel behulpzaam, maar leek me wel een beetje in de war.’

Het was een beschaafde stem en zo te horen niet die van een stokoud iemand, dus onderdrukte mevrouw McBryde haar irritatie.

‘Het spijt me dat te horen. Ik zat even niet achter mijn bureau. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Mevrouw Foss wilde weten of er misschien een plaatsje vrij was in het tehuis.

‘Op het moment niet,’ zei mevrouw McBryde, spijtig maar toch met een zekere voldoening. ‘Hill Topp is heel gewild.’

‘Ja,’ zei de dame met de beschaafde stem. ‘Ik heb er veel positiefs over gehoord.’

‘Het is weliswaar een tehuis van de gemeente,’ zei mevrouw McBryde, ‘maar de bewoners betalen wel een toeslag.’

‘Dat is geen probleem,’ zei mevrouw Foss.

‘We hebben een koor en met speciale gelegenheden drinken we soms een glaasje droge sherry. Het is niet zozeer een tehuis als wel een soort club en beslist een hechte gemeenschap. We maken vaak uitstapjes. Vorige week zijn we nog naar een boerderij in de buurt geweest waar ze een flamingo hebben.’

‘Eentje maar?’

‘Het gaat om de afleiding, snapt u? Hier in Hill Topp zitten we niet maar zo’n beetje te vegeteren. En het eten mag je best avontuurlijk noemen. Nog niet zo lang geleden hadden we een Noorse avond.’

Mevrouw McBryde was inmiddels lekker op stoom met haar verkooppraatje en putte schaamteloos uit een toespraak die ze ook had gehouden voor een congres van zorgverleners in Ilkley, waar het bericht over de Noorse cuisine veel belangstelling had gewekt. De bewoners zelf waren minder enthousiast geweest en het groepsgevoel was eigenlijk dat gerookte vis best snel ging vervelen.

‘Nou, dat klinkt allemaal geweldig,’ zei mevrouw Foss.

‘Goed, ik heb uw gegevens,’ zei mevrouw McBryde. ‘Normaal gesproken komt er door natuurlijk verloop af en toe een plaatsje vrij, dus ik zal u op de wachtlijst zetten. O ja, en als u schriftelijk contact met ons wilt opnemen, vergeet u dan niet dat je Hill Topp met twee p’s schrijft?’

Als je door de glazen voordeur van Hill Topp House naar binnen keek, leek het wel wat op een typisch landhuis van begin 1900 en dat was het oorspronkelijk ook geweest. Het was vlak voor de Eerste Wereldoorlog gebouwd en korte tijd bewoond door een rijke zakenman en zijn gezin, maar vervolgens gevorderd om als hospitaal voor gewonde soldaten te dienen. Na de wapenstilstand was het niet opnieuw een normaal woonhuis geworden, maar had het onderdak geboden aan verpleegsters in opleiding. Vervolgens had het even als tuchtschool gefungeerd, maar tijdens de Tweede Wereldoorlog was het opnieuw een hospitaal geworden. Na de oorlog was er in feite weinig veranderd, want toen was het in het bezit gekomen van de pas opgerichte National Health Service. Door de naam en de ligging op een heuvel had het een zekere populariteit, iets wat niet gezegd kon worden van Low Moor, het tehuis dat er het dichtst

in de buurt lag maar dat je eerder een verbannings-oord zou kunnen noemen. Het herinnerde de bewoners van Hill Topp aan het lot dat hun te wachten stond als ze te ver over de schreef gingen. Hill Topp was dan misschien niet ideaal, maar Low Moor bewees dat het véél erger kon.

‘Wat ik niet begrijp,’ zei Woodruff, terwijl hij met zijn lepel in zijn Saromapudding prikte, ‘is waarom ze, als we eenmaal dit stadium hebben bereikt, niet gewoon doen wat ze ook in Afrika doen, namelijk je misschien nog wel iets te eten en te drinken geven maar verder niet meer naar je omkijken tot je vanzelf wegwijnt.’

Woodruff had niet het idee dat hij in zichzelf praatte maar toch was dat in feite het geval, aangezien de bewoners van het tehuis die nog wakker